

A tanítvány, aki János apostol nevében írta az evangéliumát, és akiért annyira lelkesedtem fiatalabb koromban, és akit ma egyre nehezebb felfognom idősödő fejjel... János, aki képes volt a szívemhez szólni, de akit egyre kevésbé értek az agyammal. A baj nyilvánvalóan velem van. A legszebb mondatok és a legtekervényesebb gondolatmenetek. Most is ezzel találkoztam. De az első két vers így is mindent visz, csodaszép felütés, egy Vivaldi-concertóhoz hasonlatos: „*Mert Isten úgy szerette a világot...*” „*Úgy szerette*”, vagyis annyira szerette, olyan nagyon szerette. „*Egyszülött fiát adta oda*”, vagyis az egyetlen fiát, vagyis mindent odaadott. És nem azért küldte, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözítse. Ez a jó hír. A többi emberi okoskodás, argumentumok pakolgatása egy olyan világ építőkövei, amiket én nem értek, és ami egyre távolabb kerül tőlem. Ez meg a rossz hír. Számomra.

Mit számít, hogy ki, mikor, hogy ítéldik el, Isten által, vagy a saját hitetlensége által, annak fényében, hogy Isten oly'annyira szerette a világot. Hogyne szerette volna, hogyne szeretné a saját teremtményét. Én most erre szeretnék koncentrálni, nem pedig arra, hogy a világ mennyire gonosz, mennyire bűnös és az ember helyzete mennyire kilátástalan politikailag, gazdaságilag, globális-felmelegedésileg és mindenhogyan. Isten annyira szerette a világot – Isten annyira szereti a világot; nem elítélni jött, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a számára – nem ítélni fog, hanem üdvözíteni. Nekem ebben van minden bizodalomom.

Szabó András, Sopron